

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије: Михаило Адамовић, Војин Бојанић, Милорад Ивошевић, Адем Медић, проф. др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић, Бранко Сунарић и Авдо Шпиљак.

Број: У-7/06
5. јула 2007. године
Бања Лука

Предсједник
Уставног суда,
Мирко Зовко, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 41. став 5. и члана 61. став 1. тачка 1. Закона о Уставном суду Републике Српске - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", број 54/05), на сједници одржаној 5. јула 2007. године, донио је

ОДЛУКУ

Утврђује се да члан 5. Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима ("Службени гласник Републике Српске", број 74/05) није у сагласности са Уставом Републике Српске.

Образложење

Никола Ринић из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 5. Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима ("Службени гласник Републике Српске", број 74/05). У иницијативи се наводи да оспорена законска одредба није у сагласности са начелима уставности и законитости утврђених Уставом Републике Српске. Наиме, како истиче давалац иницијативе, поменутом одредбом је одређена супремација Закона о нотарима у односу на друге законе, односно дат је приоритет у примјени овом закону у случају да су одредбе других закона у супротности са његовим чл. 68. и 69. Сходно наведеном, предлаже да Уставни суд покрене поступак поводом иницијативе и утврди да члан 5. Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима није у сагласности са Уставом.

Народна скупштина Републике Српске није доставила одговор на наводе из иницијативе.

Оспореним чланом 5. Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима прописано је да се последије члана 130. основног закона додаје члан 130.а, који гласи: "уколико су одредбе других закона у супротности са одредбама чл. 68. и 69. овог закона, примјењиваће се одредбе овог закона".

У поступку оцјењивања уставности оспорене одредбе Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима, Суд је пошао од начела уставности и законитости из члана 108. Устава Републике Српске, којим је утврђено да закони, статuti и други прописи морају бити у сагласности са Уставом, те да прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом.

Како из цитиране уставне одредбе произлази, правни поредак Републике Српске се темељи на хијерархији правних аката, чији основ чини Устав као правни акт највише правне снаге. Начелом уставности и законитости утврђена је супремација Устава у односу на закон и друге прописе и опште акте, те закона у односу на подзаконске акте. Овај принцип омогућава јединственост и дјелотворност правног система и представља један од битних елемената остваривања владавине права, као једног од основних начела на којима се заснива уставно уређење Републике.

Сходно наведеном, Устав Републике Српске не познаје хијерархијско рангирање законских норми, јер се ради о актима исте правне снаге усвојеним од стране истог доносиоца. Из тог разлога, сагласно члану 115. Устава, не постоји могућност оцјењивања сагласности одредаба различитих закона или међусобне сагласности норми истог закона.

У конкретном случају оспореном законском одредбом даје се приоритет у примјени Закона о нотарима у

односу на друге законе, у случају да су одредбе других закона супротне чл. 68. и 69. овог закона. Оцјењујући уставност поменуте одредбе, Суд је утврдио да, имајући у виду цитиране уставне принципе, није сагласно Уставу прописивање којим се даје предност у примјени једном закону у односу на други. Законодавац треба да уреди одређене правне односе сагласно својим уставним овлашћењима на начин који сматра cjелисходним и сходно утврђеној политици у уређивању тих односа. Суд сматра да је у поступку доношења потребно усагласити норме појединих закона који третирају исте или сродне правне односе, како касније не би дошло до колизије у њиховој примјени, а да нема упориште у Уставу нормама којим се даје приоритет у примјени једног закона у односу на други.

Имајући у виду изложено, Суд је оцијенио да је прописивањем као у оспореном члану 5. Закона о измјенама и допунама Закона о нотарима дошло до повреде начела уставности и законитости утврђеног чланом 108. Устава Републике Српске.

С обзиром на то да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је у предмету одлучно без доношења рјешења о покретању поступка.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда Мирко Зовко и судије: Михаило Адамовић, Војин Бојанић, Милорад Ивошевић, Адем Медић, проф. др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић, Бранко Сунарић и Авдо Шпиљак.

Број: У-60/06
5. јула 2007. године
Бања Лука

Предсједник
Уставног суда,
Мирко Зовко, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 62. став 1. тачка 4. Закона о Уставном суду Републике Српске - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", број 54/05), на сједници одржаној 5. јула 2007. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за оцјењивање уставности чл. 142, 143. и 144. Закона о уређењу простора ("Службени гласник Републике Српске", бр. 84/02 - Пречишћени текст, 14/03 и 112/06).

Образложење

Миљкан Пуцар, адвокат из Бање Луке, дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности чл. 142, 143. и 144. Закона о уређењу простора. У иницијативи се наводи да је оспореним одредбама предвиђена кривична одговорност и прописане кривичне санкције за физичко и правно лице које инвестира или изводи радове без прописаног овлашћења или претходног одобрења за грађење, да се оспорене одредбе примјењују и воде кривичне поступци иако су чланом 439. Кривичног закона Републике Српске, који је ступио на снагу 1. јула 2003. године, ове одредбе стављене ван снаге. Да су оспорене одредбе престале да важе и да нема мјеста њиховој примјени - давалац иницијативе образлаже и ставом да се само кривичним законом може уредити кривичноправна материја, како то произлази из члана 12. став 2. у вези са чланом 20. став 1. Устава Републике Српске, а да у Кривичном закону Републике Српске и Кривичном закону Босне и Херцеговине кривична дјела прописана оспореним члановима нису предвиђена као кривична дјела. И у случају да се за иста кривична дјела прописују различите санкције у различитим законима, давалац иницијативе сматра да су надлежни судови обавезни, а што није пракса, примјенити блажи закон, сагласно члану 110. став 3. Устава. Полазећи од утврђења